

ALLES VOOR WENDY

ALLES VOOR WENDY

Een moeder, een dochter en een stalker die alles wist

Geschreven door

Lou Veerman

COLOFOON

Auteur: Lou Veerman

Eerste druk: april 2026

© 2026 Lou Veerman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn product van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of werkelijke gebeurtenissen berust louter op toeval.

louveerman@hotmail.com

VOORWOORD

Er zijn verhalen die zich opdringen, verhalen die verteld móéten worden, omdat ze anders blijven fluisteren in de schaduwen.

Alles voor Wendy is zo'n verhaal.

Het gaat over angst die je wereld kleiner maakt. Over controle die langzaam wordt afgenomen. Over de onzichtbare lijnen die mensen met elkaar verbinden, soms liefdevol, soms gevaarlijk, soms vernietigend. En over de kracht die ontstaat wanneer iemand weigert nog langer slachtoffer te zijn.

In deze thriller volgen we een moeder en dochter die worden geconfronteerd met een dreiging die steeds dichterbij komt. Een stalker die meer weet dan hij zou mogen weten. Een verleden dat zich niet laat begraven. En een toekomst die alleen veilig kan worden als ze durven vechten voor zichzelf én voor elkaar.

Maar boven alles gaat dit boek over liefde. De rauwe, onvoorwaardelijke, instinctieve liefde van een moeder die alles opzij zet om haar kind te beschermen. De groeiende kracht van een meisje dat leert dat moed niet betekent dat je geen angst hebt maar dat je doorgaat ondanks die angst.

De titel *Alles voor Wendy* is geen uitspraak. Het is een belofte. Een waarschuwing. Een ondertoon die door elke pagina heen trilt.

Dit verhaal is geschreven voor iedereen die ooit heeft gevoeld dat iemand te dichtbij kwam. Voor iedereen die heeft gevochten om zichzelf terug te vinden. Voor iedereen die weet dat familie niet alleen een woord is, maar een grens die je nooit laat overschrijden.

Ik wens je spanning, kippenvel, ademloze momenten. Maar vooral wens ik je dat je dit boek leest zoals het bedoeld is: met open ogen, een bonzend hart en het besef dat niets zo krachtig is als een moeder die zegt:

“Ik doe alles voor mijn kind.”

Veel leesplezier.

Lou Veerman

Inhoud :

Hoofdstuk 1: De Onzichtbare Greep

Hoofdstuk 2: De Schijn van Rust

Hoofdstuk 3: Wendy is weg !

Hoofdstuk 4: Sociaal en mentaal gesloopt

Hoofdstuk 5 : De Digitale Schuilplaats

Hoofdstuk 6: De Mislukte Hulp

Hoofdstuk 7: De Foto op school

Hoofdstuk 8: De Vlucht naar Bali

Hoofdstuk 9: Eindelijk is er rust

Hoofdstuk 10: Het Verborgene Toestel

Hoofdstuk 11: De Bloemen op Tafel

Hoofdstuk 12 : De Aanval in het Donker

Hoofdstuk 13: De Redder Verschijnt

Hoofdstuk 14: De Manipulatie Begint

Hoofdstuk 15: De Nachtelijke Gesprekken

Hoofdstuk 16: Een verschuiving

Hoofdstuk 17: De Terugvlucht

Hoofdstuk 18: De Bekentenis aan Wendy

Hoofdstuk 19: De Valstrik Wordt Gespannen

Hoofdstuk 20: De arrestatie

Hoofdstuk 21: Het meisje in de rolstoel

Hoofdstuk 1: De Onzichtbare Greep

Het blauwe licht van de monitor was het eerste wat Evaline de Graaf elke ochtend zag, nog voordat de zon boven de daken van de Vinex-wijk uitkwam. Het was half zes. De wereld buiten was stil, gehuld in een grijze deken van dauw en vroege ochtendmist.

Op het scherm, verdeeld in vier vakken, bewogen de korrelige beelden van de beveiligingscamera's die ze rondom het huis had laten installeren. Vak linksboven: de oprit, leeg. Vak rechtsboven: de achtertuin, waar een verdwaalde kat langs de schutting sloop. Vak linksonder: de voordeur. Vak rechtsonder: de zijkant van de woning, grenzend aan het brandpad.

Evaline liet haar vingers over het koude aanrechtblad glijden. Haar handen trilden, een fijn en onophoudelijk beven dat ze niet meer onder controle kreeg. Ze pakte een broodmes, maar legde het direct weer neer. Het metaal glansde te fel in het kunstlicht. Alles voelde als een bedreiging. Elk glinstertje, elk tikje van de verwarming, elke schaduw die net iets langer bleef hangen dan logisch was.

Ze zette de waterkoker aan. Het geluid van het kokende water overstemde de stilte in de keuken, een geluid dat haar normaal gesproken geruststelde, maar nu klonk het als een naderende storm.

Terwijl ze wachtte, staarde ze weer naar de monitor. Was die klike bij de burens gisteravond ook al zo gedraaid? Stond die donkere auto drie huizen verderop er gisteren ook? Ze wist het niet zeker en die onzekerheid was een gif dat langzaam door haar aderen stroomde.

Twee jaar geleden was Evaline een andere vrouw. Als senior redacteur bij een grote uitgeverij in Amsterdam was ze gewend aan deadlines, pittige discussies en een sociaal leven dat bruiste. Ze was de vrouw die lachend een glas wijn dronk op een terras, die zonder angst na middernacht naar huis fietste, die de wereld tegemoet trad met een rechte rug en een open blik. Ze was een moeder die haar dochter aanmoedigde om de wereld te ontdekken, om risico's te nemen, om te stralen.

Nu was ze een schim. De ziekte was haar nieuwe realiteit. Haar sociale kring was gekrompen tot nul, afgebrokkeld door de paranoia en de schaamte. Want hoe leg je aan vrienden uit dat je niet meer naar een verjaardag komt omdat je bang bent dat er iemand in de struiken staat?

Hoe vertel je je collega's dat je de telefoon niet meer opneemt omdat elk onbekend nummer een potentieel spervuur aan beledigingen of dreigementen kan zijn?

De stalking was klein begonnen. Een onschuldig pakketje dat ze niet besteld had. Een anoniem telefoontje waarbij er aan de andere kant van de lijn alleen maar geademd werd.

Evaline had destijds nog gelachen. "Een bewonderaar," had ze tegen een vriendin gezegd. Maar de bewondering sloeg om in obsessie en de obsessie in terreur. De berichten werden grimmiger. E-mails met details over wat ze die dag aan had gehad. Foto's van haar terwijl ze over straat liep, genomen vanuit een hoek die ze niet kon plaatsen.

En toen kwamen de advertenties. Op websites waar ze nooit van had gehoord, verschenen haar foto en haar adres onder teksten die zo ranzig waren dat ze er nog steeds misselijk van werd als ze eraan dacht. Vreemde mannen hadden aan de deur gestaan, soms midden in de nacht, overtuigd dat ze welkom waren.

De politie had met de schouders geknikt. "Digitale stalking is lastig, mevrouw De Graaf. Zolang er geen fysiek geweld is, kunnen we weinig doen. Blokkeer de nummers maar."

Blokkeer de nummers. Ze had er inmiddels tientallen geblokkeerd, maar de stalker was als een hydra: kap één kop af en er groeiden er drie voor in de plaats.

"Mam?"

Evaline schrok zo hevig dat ze de theedoek van het aanrecht sloeg. In de deuropening stond Wendy. Haar vijftienjarige dochter zag er bleek uit in het scherpe keukenlicht.

Haar haar zat in een slordige knot en haar pyjamabroek slobberde om haar dunne benen. Wendy was in die twee jaar tijd ook veranderd. Het meisje dat vroeger urenlang buiten speelde en elk weekend met vriendinnen in de stad te vinden was, was nu een kluizenaar geworden.

Haar ogen, die ooit fonkelden van nieuwsgierigheid, stonden nu voortdurend op standje 'overleven'. "Je bent vroeg wakker, lieverd," zei Evaline, terwijl ze haar trillende handen achter haar rug verborg.

"Ik kon niet slapen," antwoordde Wendy zachtjes. Ze liep naar de monitor en keek kort naar de beelden, een handeling die ze onbewust van haar moeder had overgenomen. "Is er iets gebeurd vannacht?"

"Nee, alles is rustig. Ga maar zitten, ik maak een broodje voor je."

Ze werkten in stilte. Het was een ongezonde dans geworden tussen moeder en dochter. Ze hielden elkaar vast in een verstikkende omhelzing van gedeelde angst. Wendy probeerde haar moeder te ontlasten door nooit te klagen, door haar eigen angsten in te slikken, maar Evaline zag de wallen onder haar ogen.

Ze zag hoe Wendy verstijfde bij elke onverwachte melding op haar eigen telefoon. De band tussen hen was sterker dan ooit, maar het was een band gesmeed in een gevangenis.

Vroeger was hun huis een plek van leven. Er klonk muziek, er werd hardop gelachen, de achterdeur stond in de zomer altijd open voor de buurtkinderen. Nu was het een vesting.

De gordijnen bleven grotendeels gesloten. Er waren extra sloten op elke deur, zelfs op de binnendeuren. Evaline controleerde de ramen drie, vier keer per avond. Het huis ademde een sfeer van beklemming uit. De muren leken elke dag een stukje dichterbij te komen.

"Moet ik echt naar school vandaag?" vroeg Wendy, terwijl ze met haar vork in haar roerei prikte.

Evaline voelde een steek in haar hart. "Je weet dat het moet, schat. De leerplichtambtenaar heeft al twee keer gebeld. We kunnen niet blijven zeggen dat je ziek bent."

"Ik voel me daar niet veilig, mam. Iedereen kijkt naar me. Ik heb het gevoel dat hij daar ook is. In de aula, op het plein... overal."

"Ik breng je tot aan de deur. En ik haal je precies om drie uur weer op. Ik sta er al om tien voor drie, beloofd."

Wendy knikte traag, maar haar ogen bleven dof. Ze wist dat haar moeder haar niet echt kon beschermen tegen een onzichtbare vijand, maar ze speelde het spel mee omdat de waarheid, dat ze nergens veilig waren, te groot was om te dragen.

De ochtendroutine verliep volgens een strikt militair schema. Tassen controleren, jassen aan, de alarmcode intoetsen met zweterige vingers. Evaline keek eerst door het spionnetje in de voordeur. De straat was nu wat drukker; een buurman die zijn hond uitliet, een fietser die naar zijn werk haastte. Voor een normaal mens was dit een gewone dinsdagochtend. Voor Evaline was het een mijnenveld.

"Klaar?" vroeg Evaline.

Wendy knikte. Ze pakte de hand van haar moeder vast, een gebaar dat ze sinds haar kleutertijd niet meer had gedaan in het openbaar, maar dat nu essentieel was.

Ze liepen naar de auto, die pal voor de deur geparkeerd stond. Evaline hield haar sleutels in haar vuist, de scherpe punten van de huissleutel tussen haar knokkels, zoals ze op een zelfverdedigingscursus had geleerd.

Haar ogen schoten heen en weer. De blauwe vuilniszak bij de burens. De witte bestelbus aan het einde van de straat. De man met de grijze muts die aan de overkant liep. Ze sloeg alles op, verwerkte elke prikkel als een computer die op hol geslagen was.

Zodra ze in de auto zaten, gingen de deuren op slot. De centrale deurvergrendeling gaf een geruststellende 'klik'. Evaline ademde diep uit, maar haar hartslag bleef hoog.

De rit naar school duurde normaal gesproken tien minuten, maar voor Evaline voelde het als een reis door vijandig gebied. Ze keek vaker in haar achteruitkijkspiegel dan naar de weg voor haar. Was die grijze Volkswagen hen aan het volgen? Hij sloeg dezelfde hoek om. En nog een keer. Evaline kneep zo hard in het stuur dat haar knokkels wit uitsloegen.

"Mam, je rijdt te hard," zei Wendy zachtjes.

Evaline minderde vaart, haar ademhaling stokte. De grijze auto ging inhalen. Toen de bestuurder passeerde, bleek het een oudere vrouw te zijn die onverstoorbaar voor zich uit keek.

Evaline voelde de koude rillingen over haar rug lopen. Ze was aan het doordraaien. De stalker had haar precies waar hij haar wilde hebben: in een staat van constante, verlammende paranoia.

Bij de school aangekomen, was de chaos van ouders en leerlingen overweldigend. Fietsen die kriskras door elkaar reden, schreeuwende tieners, het geluid van dichtslaande autodeuren.

Voor Evaline was dit geen teken van leven, maar van onbeheersbaarheid. In deze massa kon de stalker zich moeiteloos verschuilen. Hij kon een van die vaders zijn, of de man die daar zogenaamd de krant zat te lezen in zijn auto.

"Drie uur," herhaalde Evaline, terwijl ze Wendy's arm even stevig vastpakte. "Ik sta hier. Precies hier."

"Ik weet het, mam. Tot straks." Wendy stapte uit en liep met hangende schouders naar de hoofdingang. Ze keek niet om. Ze verdween in de menigte, een klein meisje in een te grote wereld die haar vijandig gezind was.

Evaline bleef staan tot ze Wendy door de glazen deuren naar binnen had zien gaan. Ze reed niet direct weg. Ze bleef zitten, haar motor draaiend, terwijl ze de omgeving scande. Haar wereld was zo klein geworden dat dit de enige plek was waar ze nog controle dacht te hebben: in haar afgesloten auto, observerend.

Toen ze uiteindelijk wegreed, nam ze een omweg. Ze reed nooit twee keer dezelfde route. Ze reed door woonwijken waar ze niets te zoeken had, over industrieterreinen, steeds weer controlerend of er iemand achter haar zat. Het was uitputtend. Tegen de tijd dat ze weer bij haar eigen huis aankwam, voelde ze zich alsof ze een marathon had gelopen.

Thuisgekomen rende ze bijna van de auto naar de voordeur. Binnen smeed ze de deur dicht en draaide alle sloten om. Ze leunde met haar rug tegen het hout, haar ogen dicht, haar borstkas zwoegend. Ze was veilig. Voor nu.

Ze liep naar de keuken en keek direct naar de monitor. Niets veranderd. Ze pakte haar laptop, maar durfde hem niet open te klappen. De digitale wereld was de plek waar de stalker heerste. Daar kon hij haar bereiken met één druk op de knop.

Hij stuurde haar berichten waarin hij haar een slechte moeder noemde. Hij stuurde haar details over haar eigen verleden, dingen die hij onmogelijk kon weten. Soms vroeg ze zich af of het een geest was, een alwetende entiteit die er plezier in schiep om haar langzaam te zien wegwijnen.

Wie was hij? Die vraag hield haar nachtenlang wakker. Was het Mark, haar ex-man, die de scheiding nooit had kunnen verkroppen? Nee, Mark was daar te ongeorganiseerd voor, te veel bezig met zijn eigen nieuwe leven. Was het die auteur die ze een aantal jaar geleden had afgewezen voor publicatie? Hij was woedend geweest, had bedreigd haar carrière te ruïneren. Of was het iemand die ze simpelweg op straat had gekruist, iemand die een hekel had aan haar zelfverzekerde loopje, aan haar succes?

Het gebrek aan een gezicht, aan een naam, maakte de angst abstract en daardoor onoverwinnelijk. Je kunt niet vechten tegen een schaduw. Je kunt alleen maar proberen de schaduw buiten de deur te houden.

Evaline keek naar de stapel ongeopende post op het dressoir. Er zaten rekeningen tussen, aanmaningen, maar ze durfde de enveloppen niet aan te raken. De laatste keer dat ze een handgeschreven brief had geopend, vielen er uitgeknipte letters uit die samen een doodsbedreiging vormden.

Sindsdien was de brievenbus een bron van pure horror. Ze had er zelfs een tijdje over gedacht om hem dicht te purren, maar dat zou de aandacht van de burens trekken. En de burens... ze wist niet meer wie ze kon vertrouwen. Die vriendelijke man van twee huizen verderop die altijd zwaaide? De vrouw die haar tuin zo obsessief bijhield? Iedereen was een verdachte.

Ze zette een nieuwe pot thee, maar vergat hem te drinken. Ze zat aan de keukentafel, haar blik gefixeerd op de monitor. De uren kropen voorbij. Dit was haar leven. Een eindeloze wachtsessie voor een gebeurtenis waarvan ze hoopte dat die nooit zou komen, maar waarvan ze wist dat die onvermijdelijk was.

Ze dacht aan hoe Wendy vroeger was. Een meisje dat hield van paardrijden, dat luidkeels meezong met de radio, dat droomde van reizen naar verre landen. Nu was Wendy's grootste overwinning het feit dat ze de schooldag doorkwam zonder een paniekaanval te krijgen.

Evaline voelde een vlaag van woede door haar vermoeidheid heen breken. Het was niet eerlijk. Haar kind verdiende een leven, geen overlevingsstrategie.

Rond het middaguur begon de onrust weer te groeien. Het was bijna tijd om Wendy weer op te halen. De cyclus begon opnieuw. De controle van de sloten, de controle van de camera's, de zenuwslopende rit door de wijk.

Terwijl ze haar jas weer aantrok, zag ze een beweging op het scherm van vak rechtsonder. De zijkant van het huis. Ze bevroor. Een schaduw bewoog langs de schutting. Het was te groot voor een kat. Haar hart bonsde in haar keel, een ritme dat ze in haar hele lichaam voelde. Ze stapte naar de monitor en leunde voorover, haar neus bijna tegen het glas.

Daar. Een man in een donkere jas liep door het brandpad. Hij bleef even staan bij haar schutting, keek omhoog naar de camera en liep toen rustig door. Hij droeg een pet, zijn gezicht was onherkenbaar.

Was hij het? Of was het een toevallige voorbijganger?

Evaline greep haar telefoon en wilde de politie bellen, maar ze liet haar hand weer zakken. Wat zou ze zeggen? "Er loopt een man in het brandpad"? Ze zouden haar weer uitlachen. Ze zouden weer zeggen dat ze rustgevende middelen moest nemen.

Ze voelde zich zo ontzettend alleen. Een eiland van angst in een zee van normale mensen. De muren van haar huis boden geen bescherming meer; ze waren een decor geworden voor haar eigen ondergang. De onzichtbare greep van de stalker trok zich langzaam maar zeker strakker rond haar keel.

Ze wist één ding zeker: deze situatie was onhoudbaar. De dag was pas halverwege en ze was al volledig opgebrand. De strijd die ze elke dag leverde, was een uitputtingsslag die ze aan het verliezen was.

Er moest iets veranderen. Ze moest weg. Maar waarheen vlucht je als de vijand overal lijkt te zijn, als hij in je telefoon zit, in je computer en misschien wel in de schaduw van je eigen achtertuin?

Evaline pakte haar autosleutels en liep naar de voordeur. De middagzon scheen fel door het kleine raampje, maar voor haar voelde de wereld buiten kouder en donkerder dan ooit tevoren. Ze moest Wendy halen. Dat was het enige dat telde. De rest... de rest was een puzzel waarvan ze de stukjes niet meer bij elkaar kreeg.

Terwijl ze de voordeur achter zich dichttrok en de sloten weer hoorde klikken, had ze het gevoel dat ze niet alleen haar huis afsloot, maar ook haar laatste restje hoop op een normaal leven.

De onzichtbare oorlog was in volle gang en zij stond in de frontlinie, zonder wapens, zonder bondgenoten en met een vijand die de regels van het spel elke minuut veranderde.

De dag was nog maar halverwege en de strijd voelde al verloren. Maar ze zou blijven vechten. Voor Wendy. Altijd voor Wendy.

Hoofdstuk 2: De Schijn van Rust

De parkeerplaats voor de school van Wendy was een mierenhoop van activiteit. Fietsen vlogen alle kanten op, ouders in SUV's blokkeerden de doorgang en groepjes tieners bleven luidruchtig napraten bij de hoofdingang. Evaline zat in haar auto, haar handen stevig om het stuur geklemd.

Haar ogen schoten van links naar rechts. Ze scande elk gezicht, elke voorbijrijder, elke geparkeerde auto met getinte ruiten. De man met de pet die ze eerder in het brandpad had gezien, zat als een gebrande vlek op haar netvlies. Was hij hier ook?

Toen ze Wendy de glazen deuren uit zag komen, voelde ze een vlaag van verlichting die zo scherp was dat het bijna pijn deed. Wendy liep met haar hoofd gebogen, haar rugzak zwaar op haar schouders. Ze keek niet op of om totdat ze de vertrouwde grijze auto van haar moeder zag staan. Ze trok de deur open en liet zich op de passagiersstoel vallen. De 'klik' van de centrale deurvergrendeling, die Evaline onmiddellijk activeerde, klonk als een startschot.

"Hoi lieverd," zei Evaline, waarbij ze probeerde haar stem vast en kalm te laten klinken. Ze dwong een glimlach op haar gezicht die haar wangen deed trekken. "Hoe was het?"

"Oké," mompelde Wendy. Ze staaarde uit het raam naar een groepje lachende klasgenoten. "Gewoon school."

Evaline zette de auto in zijn achteruit en manoeuvreerde behoedzaam weg van de stoeprand. Ze keek drie keer in haar spiegels voordat ze de straat uitreed. "Wil je direct naar huis, of zullen we nog even iets doen? Het is mooi weer."

Wendy bleef even stil. Ze friemelde aan een los draadje van haar mouw. "Mam?". "Ja, schat?". "Kunnen we... kunnen we misschien even langs oma rijden? Gewoon heel even?"

Evaline aarzelde. Haar eerste instinct was om 'nee' te zeggen, om zo snel mogelijk terug te keren naar de veiligheid van hun eigen vesting, achter de zware sloten en de camerabeveiliging.

Elke afwijking van hun route voelde als een risico, een kans voor de onzichtbare vijand om toe te slaan. Maar toen keek ze opzij en zag de hoopvolle, bijna smekende blik in Wendy's ogen. Haar dochter had behoefte aan iets normaals, aan een plek die niet rook naar angst en desinfectiemiddel.

"Natuurlijk," zei Evaline en ze merkte dat de woorden haar eigen hartslag ook iets omlaag brachten. "Dat is een goed idee. Oma zal het fijn vinden."

De rit naar het appartement van haar moeder aan de andere kant van de stad duurde twintig minuten. Evaline reed met een overdreven voorzichtigheid. Ze hield grote afstand van haar voorgangers en checkte bij elk stoplicht of dezelfde auto nog steeds achter haar zat.

Een blauwe Peugeot bleef drie straten lang volgen en Evaline voelde het zweet in haar nek uitbreken. Pas toen de auto afsloeg naar een supermarkt, durfde ze weer uit te ademen.

Wendy merkte het. Ze merkte alles. "Er volgt ons niemand, mam," zei ze zachtjes, meer tegen zichzelf dan tegen Evaline.

"Ik weet het, schat. Ik let gewoon op het verkeer."

Toen ze bij het kleinschalige appartementencomplex aankwamen, parkeerde Evaline de auto zo dicht mogelijk bij de ingang. Ze liepen stevig door naar de lift. Pas toen de deuren van de lift sloten, ontspande Evaline haar schouders een fractie.

Oma Martha opende de deur nog voordat ze hadden aangebeld. Ze had hen waarschijnlijk beneden al uit de auto zien stappen. "Kijk aan, mijn twee favoriete meiden!" riep ze uit. De geur van verse koffie en vanille-extract kwam hen tegemoet, een geur die onlosmakelijk verbonden was met Evaline's eigen jeugd.

Martha was een kleine, kranige vrouw met zilverwit haar en ogen die nog steeds dezelfde scherpte hadden als dertig jaar geleden. Ze zag de spanning op de gezichten van haar dochter en kleinkind onmiddellijk, maar ze was wijs genoeg om er niet direct over te beginnen. Ze trok Wendy in een stevige omhelzing. "Kind, wat ben je gegroeid in die paar weken. Heb je wel genoeg gegeten?"

Wendy lachte voor het eerst die dag echt. "Ja hoor, oma."

Ze liepen de woonkamer in. Het was er een gezellige rommel. Overal stonden foto's in lijstjes, stapels tijdschriften op de salontafel en een half afgemaakt breiwerkje lag op de bank. Het was het tegenovergestelde van het steriele, hyper-gecontroleerde huis van Evaline. Hier was geen monitor met camerabeelden, geen extra slot op de tussendeur. Hier was alleen de middagzon die door de vitrage naar binnen viel.

"Ga zitten, ga zitten," commandeerde Martha. "Ik heb net een cake uit de oven gehaald. Evaline, jij ziet eruit alsof je een week niet geslapen hebt. Ga even zitten voordat je omvalt."

Evaline nam plaats in de vertrouwde fauteuil. Ze probeerde zich over te geven aan de sfeer, maar haar oren bleven gespit op geluiden uit de gang van het flatgebouw. Elke keer als er ergens een deur dichtklapte, verstijfde ze.

"Maak je niet zo druk," zei Martha terwijl ze de koffie inschonk. Ze zette een bordje met een dikke plak cake voor Evaline neer. "De wereld vergaat niet in het komende uur."

"Ik weet het, mam. Het is gewoon... druk op het werk," loog Evaline. Ze kon het haar moeder niet vertellen. Ze kon de last van de stalking niet overdragen op deze vrouw die eindelijk van haar rust genoot. Bovendien was ze bang dat haar moeder de politie zou bellen, wat alles alleen maar erger zou maken. De politie had al laten zien dat ze niets konden doen zolang er geen bloed vloeide.

Wendy zat op de bank en bladerde door een oud fotoboek. Ze zag er voor het eerst in dagen ontspannen uit. De schaduwen onder haar ogen leken minder diep in het warme licht van de kamer. Ze praatte met haar oma over school, over een toets die ze had gehaald en over de nieuwe serie die ze keek. Het was een zeldzaam moment van normaliteit, een glimp van het leven dat ze twee jaar geleden nog hadden.

Evaline keek naar hen en voelde een diepe vlaag van schuld. Ze was degene die Wendy in deze situatie had gebracht. Zij was degene die niet in staat was om haar dochter te beschermen tegen de digitale terreur die hun leven was binnengedrongen. Ze voelde zich een gevangene van haar eigen angst en het ergste was dat ze Wendy mee de cel in had getrokken.

"Evaline?" Martha legde een hand op haar arm. "Je bent er weer niet bij met je hoofd. Drink je koffie nou op, die wordt koud."

"Sorry, mam. Ik dacht gewoon aan iets."

"Stop met denken," zei Martha streng, maar met liefde in haar stem. "Kijk naar je dochter. Ze heeft je nodig, niet een schim die alleen maar naar de deur staart."

Evaline knikte en nam een slok van de sterke koffie. De warmte verspreidde zich door haar lichaam en voor een heel kort moment voelde de dreiging buiten deze muren heel ver weg. Ze luisterde naar het geklets van Wendy en Martha en ze dwong zichzelf om mee te doen. Ze lachte om een anekdote van haar moeder over de buurman en ze deelde een herinnering aan een vakantie van vroeger.

Het bezoek duurde anderhalf uur. Voor Wendy was het een reddingsboei, een herinnering aan het feit dat er nog een wereld bestond buiten hun eigen angstige bubbel. Voor Evaline was het een bittere herinnering aan wat ze verloren had. Toen ze uiteindelijk opstonden om te gaan, hield Martha Evaline nog even vast bij de deur.

"Pas op jezelf, lieverd," fluisterde ze. "En bel me als er echt iets is."

Evaline slikte een brok weg en knikte. "Ik weet het, mam. Bedankt voor de cake."

Buiten was de middagzon al wat gezakt, waardoor er lange schaduwen over het parkeerterrein vielen. De terugkeer naar de realiteit was onmiddellijk. Evaline hield

Wendy's hand vast terwijl ze naar de auto liepen. De korte adempauze was voorbij. De scanner in haar hoofd sprong weer aan.

Thuisgekomen voelde het huis kouder dan voorheen. De gordijnen waren nog steeds dicht, precies zoals ze ze hadden achtergelaten. Evaline liep direct naar de keuken om de camerabeelden te controleren. Niets bijzonders. De straat was leeg, op een voorbijrijdende fietser na.

"Zullen we vanavond iets leuks doen?" stelde Wendy voor terwijl ze haar tas in de hoek gooide. "Geen tv, geen telefoons... gewoon een spelletje?"

Evaline keek haar dochter aan. "Een spelletje? Zoals vroeger?"

"Ja. Monopoly ofzo. Of die ene met die kaartjes."

Evaline voelde een brok in haar keel. "Dat is een geweldig idee."

Ze bestelden pizza, Evaline betaalde online zodat ze niet aan de deur met contant geld hoefde te rommelen en instrueerde de bezorger om de doos op de klink te zetten en aan te bellen. Pas toen ze de scooter hoorde weggrijden, glipte ze naar buiten om de pizza te halen. Het was een overlevingsstrategie die inmiddels routine was geworden.

Ze spreidden het Monopoly-bord uit over de salontafel. De sfeer was onwennig in het begin. De stilte in huis, die normaal gesproken zwaar en dreigend was, voelde nu anders. Er brandden kaarsen en de geur van de pizza vulde de kamer.

Wendy begon langzaam te ontdooien. Ze maakte grappen over hoe Evaline altijd de duurste straten wilde kopen en hoe ze altijd in de gevangenis belandde. Evaline merkte dat ze echt moest lachen.

Het was geen gemaakte lach, maar een oprechte uiting van vreugde die ze lang niet had gevoeld. Voor even waren de camera's buiten vergeten. Voor even was er geen stalker, geen anonieme berichten, geen angst voor de volgende dag.

"Kijk mam, je bent weer failliet!" riep Wendy uit terwijl ze de laatste briefjes van vijfhonderd van Evaline afpakte.

"Dat is niet eerlijk, jij speelt vals," plaagde Evaline.

"Nee hoor, ik ben gewoon veel beter dan jij."

Ze keken elkaar aan en de lach verstomde langzaam, maar niet op een nare manier. Er hing een zeldzame vrede tussen hen. Een gevoel van verbondenheid dat sterker was dan de terreur die hen probeerde te breken.

In de hoek van de kamer stond de monitor van het beveiligingssysteem, maar Evaline had er al een uur niet naar gekeken. De wereld was even gekrompen tot deze tafel, dit bord en deze twee mensen.

Maar de rust was fragiel. Toen de koelkast in de keuken aansloeg met een luidruchtige klik, schoot Evaline's hoofd direct omhoog. Haar pupillen vernauwden zich en haar hand vloog naar haar borst.

"Het is de koelkast, mam," zei Wendy zacht. De vrolijkheid was uit haar stem verdwenen, vervangen door een diepe bezorgdheid.

"Ik weet het," zei Evaline, terwijl ze probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen. "Ik weet het. Ik ben gewoon een beetje schrikachtig."

"Het is oké." Wendy begon de speelstukken op te ruimen. De betovering was verbroken. De buitenwereld was weer naar binnen gesijpeld, niet door een deur of raam, maar door de onverwoestbare paranoia in Evaline's hoofd.

Het was laat toen ze besloten naar boven te gaan. De routine van het afsluiten begon weer: de achterdeur controleren, de ramen in de woonkamer, het alarm op de benedenverdieping inschakelen. Evaline deed het met een mechanische precisie.

Boven bij de overloop bleef Wendy staan. Ze zag er ineens weer heel klein uit, ondanks haar vijftien jaar. "Mam? Mag ik... mag ik vannacht bij jou liggen?"

Evaline zag dat het geen vraag was uit gemakzucht. Ze zag de angst in de hoekjes van Wendy's ogen, de manier waarop ze naar de donkere hoeken van de gang keek. "Natuurlijk, lieverd. Kom maar."

Ze kropen samen in het grote bed van Evaline. De kamer was donker, op het blauwe schijnsel van de babyfoon na die Evaline nog steeds gebruikte, niet voor een baby, maar om geluiden in de rest van het huis op te vangen. Ze lagen naast elkaar, de dekens tot aan hun kin opgetrokken.

"Mam?" fluisterde Wendy na een tijdje.

"Ja?"

"Denk je dat het ooit stopt? Dat we weer gewoon kunnen leven?"

Evaline slikte. Ze wilde zeggen 'ja', ze wilde beloven dat alles goed zou komen, maar de leugen bleef in haar keel steken. "We doen ons best, Wendy. We zijn samen en dat is het belangrijkste. Ik laat niemand je iets aandoen. Nooit."

Wendy knikte tegen Evaline's schouder. Haar ademhaling werd langzaam dieper en regelmatig. Na een half uur voelde Evaline dat haar dochter in een diepe slaap was gevallen. De onschuld van haar slaap was hartverscheurend; in haar dromen was ze waarschijnlijk weer dat meisje dat onbezorgd kon lachen.

Evaline zelf kon de slaap niet vatten. Ze lag op haar rug en staaarde naar het plafond, waar de schaduwen van de bomen buiten door de kieren van de gordijnen dansten. Ze luisterde.